

Predmet: Mitrović Radoslav i drugi – slučaj Suva Reka/Suharekë

Broj predmeta: K.V. br. 2/2006

Glavni pretres: 14.01.2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Kako je suđenje počelo ispočetka, zbog promene u sastavu Veća, a pošto su svedoci Vera Petković, Milovan i Miomir Nišavić u bliskim rodbinskim odnosima sa nekim od optuženih, to prilikom ponovnog suđenja moraju biti upozoreni da nemoraju da svedoče.

Saslušanje svedokinje Vere Petković

Svedokinja je odlučila da svedoči. Ostaje pri svom ranijem iskazu s tim što dodaje da je u junu 1999. godine, kada je napuštala Suvu Reku/Suharekë, videla vojne kamione i tenkove sa razbijenim i krvavim staklima. Pita sud šta je bilo sa tim vojnicima.

Saslušanje svedoka Milovana Nišavića

Svedok ostaje pri iskazu koji je dao ranije, na glavnom pretresu.

Saslušanje svedoka Miomira Nišavića

Svedok ostaje pri iskazu koji je ranije dao, s tim što je na pitanje Nataše Kandić gde je bio 26.03.1999. odgovorio da je bio u Srednjo-školskom centru, gde je bio raspoređen nakon mobilizacije.

Saslušanje svedoka Milana Jablanovića

Svedok je radio u Službi Državne bezbednosti u Suvoj Reci/Suharekë, kao referent. Radio je sa optuženim Nišavićem. Posao mu je bio da se javlja na telefon. Nije imao status operativnog radnika. Služba DB je bila smeštena u zgradi OUP-a Suva reka/Suharekë. Kada je počelo bombardovanje služba DB je izmeštena u jednu privatnu kuću u gradu.

Svedok nije imao radio stanicu a misli da je optuženi imao. Ne seća se gde je bio 24.03.1999. Misli da optuženi Nišavić nije nosio uniformu. Sa optuženim je svakodnevno išao u Prizren, u Službu Državne bezbednosti. Čekao ga je u kolima..Svedok je imao pištolj i dužio je automatsku pušku. Optuženi je takođe imao pištolj ali se svedok ne seća da li je optuženi Nišavić imao heklar. Nije video da je bilo paljevina u Suvoj Reci/Suharekë. Ništa ne zna o iseljavanju Albanaca. Nije video kolone Albanaca. Ne zna da su sa policijom imali neke zajedničke akcije, kao što je pretres kuća. Svedok je čuo za Čegrove, zna da su policajci iz Niša, ali ne zna ko je bio njihov komandant.

O događaju je prvi put čuo nakon što je izbegao sa Kosova, 2002. ili 2003. godine. Svedok ne zna nikoga iz porodica Berisha.

Predsednica Veća je predočila svedoku službenu belešku koju su sačinili policajci Jablan Šapić i Nebojša Lalić u kojoj piše da su svedok i optuženi Nišavić zajedno išli u pretres. Svedok kaže da to nije tačno.

Svedok poznaje svedoka A. Predsednica Veća mu je predočila da taj svedok tvrdi da je bio neki Jablanović, policajac u penziji, pri utovaru leševa. Svedok potvrđuje da je njegov otac policajac u penziji ali on ne zna ništa o tim leševima. Ne zna ko je Jashar Berisha. Bilo je pucnjave ali nije

čuo da je bilo nekih ubistava u Suvoj Reci/Suharekë. Čuo je da je ubijen Srbin Bogdan Lazić, pre rata, ali nije mu poznato da je neko od Albanaca stradao tih dana.

Saslušanje svedoka Save Jovanović

U vreme događaja svedok je radio u SUP-u Prizren. Porodica mu je živela u Suvoj Reci/Suahrekë a svedok je stanovao u Prizrenu. 1998. godine policija je bila smeštena u kasarni u Prizrenu. Svedok je spavao u kasarni. Na pet, šest dana pre početka bombardovanja kasarna je izmeštena zbog toga što se sumnjalo da će NATO gađati taj objekat. Ostala su dvojica dežurnih, jedan od njih je bio Repić, svedokov prijatelj, i obojica su poginula prilikom bombardovanja kasarne 25.03.1999.

Posle bombardovanja kasarne, svedok je sa mlađim sinom spavao u jednoj privatnoj kući u Prizrenu ali je često išao u Suvu Reku/Suharekë i u selo Mušutište/Mushutist, gde je boravila njegova supruga sa drugim sinom i ćerkom..

Na ulazu u grad, iz pravca Prizrena, bio je postavljen policijski punkt, na kojem su dežurali po dva ili tri policajca iz OUP-a Suva Reka/Suharekë. Zaustavljali su svakoga ko je prolazio. Svedoku je poznato da su policiji u Suvoj reci/Suharekë pomagali Čegrovi [PJP] iz Niša. Zna da je komandant bio optuženi Mitrović. Video ga je dva puta u SUP-u Prizren.

Svedok zna da je misija OEBS-a bila smeštena u kući familija Berisha a pre toga u hotelu *Boss*, u vlasništvu braće Nišavić. Viđao je vozila OEBS-a ispred hotela *Boss*. Imali su oznake OSCE-a. Čuo je da su ljudi iz te kuće gde je bila smeštena misija OEBS-a ubijeni. Poznavao je Bujara, Naima, Sedata i još jednog brata čijeg se imena ne seća. Policija je imala saznanje da je iz porodica Berisha bilo pripadnika OVK. Bujar je bio ekstremista. Počevši od 1996. ili 1997. godine, prestali su svi kontakti sa Berishama. Svedokovi roditelji su stanovali pored kuće Berisha u kojoj je bilo sedište misije OEBS-a. Poznavao je Jashara Berishu. Bio je u dobrim odnosima sa njim. Čuo je od dece ili kolega da je ubijen. Misli da je ubijen na samoj pumpi ali ne zna ko ga je ubio.

Svedok pamti da je optuženi Nišavić uvek nosio kožne jakne. Nikada ga nije video u uniformi. Zna da je imao pištolj *magnum*. Bio je u sukobu sa njim oko mesta za parkiranje automobila ispred zgrade u kojoj su stanovali.

Čuo je da je bilo spaljenih kuća ali nije video. Za ubistvo porodica Berishiha saznao je nakon dan, dva, tri dana od događaja, kada je došao u Suvu Reku/Suharekë da obiđe roditelje.

Svedokova majka je stanovala u zgradi gde i bivši policajac Marjan Krasniqi. Majka je bila veoma bliska sa porodicom Krasniqi.

Saslušanje svedoka Jovana Vujičića

Bio je direktor Javnog komunalnog preduzeća *Higijena, zelenilo, groblja i pijace*. Preduzeće se bavilo čišćenjem i uređenjem grada, pijacama i pijačnim uslugama, održavanjem zelenih površina u gradu i održavanjem tri groblja (pravoslavno, katoličko i muslimansko). Bilo je zaposlenih 246 radnika.

Do promene u delatnosti je došlo početkom bombardovanja kada su dobili naredbu Okružnog suda Prizren za sakupljanje leševa. Tom sakupljanju leševa prisustvovali su istražni sudija, predstavnik policije i misije OEBS-a. Bilo je leševa u Orahovcu, Maloj Kruši/Krushe ë Vogel, Velikoj Jruši/Krushe ë Madhe, Landovici/Landovic, Širokom/Shirokë i još na dosta mesta. Najviše je bilo žrtava bombardovanja ali su sahranjivane i žrtve iz sukoba policije i OVK. Leševi su sahranjivani u selima Zrze/Xence, Orahovac/Rahovec, Mala Kruša/Krushe ë Vogel i Široko/Shirokë. Najviše leševa su našli u Pustom selu/Pastasel. Tela su vadili ručno. Bila su

sahranjena u plastičnim vrećama. Drugih masovnih grobnica nije bilo. Nijednu grobnicu nisu otvorili rovokopačem i bagerom. Svedok nije čuo za grobnice na *Strelištu* i *Deponiji* kod sela Ljubižde/Lubizhd.

U voznom parku preduzeća imali su puno kamiona za smeće. Koristili su jedan kombi, troje pogrebnih kola, fapove kipere, dva bagera i jedan rovokopač.

Predočavanje iskaza svedoka Ali Gjogaja

Predsednica Veća je predočila svedoku iskaz Ali Gjogaja sa glavnog pretresa da su direktor [svedok Vujičić] i svedokov šef [Budimir Spasić] naredili njemu i drugim radnicima *Higijene* da idu na *Strelište* i da utovaraju leševe koji su prethodno, bagerom i rovokopačem iskopani iz dve masovne grobnice. Svedok i drugi radnici *Higijene* morali su leševe da utovaraju u kamione – hladnjače. Sve vreme su bili prisutni direktor Vujičić i Budimir Spasić. Zatim su svedok Gjogaj i drugi radnici prebačeni na lokaciju *Djubrište*, u neposrednoj blizini *Strelišta*, gde je bagerom iskopan još jedna grobnica a oni su leševe utovarili u treći kamion. Svedok Vujičić je negirao da je bilo kada dao naredbu za utovaranje leševa u hladnjače, da on ne zna gde su *Strelište* i *Djubrište* i da njegovo preduzeće nema kamione-hladnjače.

Predsednica Veća je svedoku takođe predočila iskaz Ali Gjogaja da je Vujičićev sin Mirko, koji je bio šef kriminalističke tehnike u SUP-u Prizren, dolazio svakodnevno u preduzeće i prenosio informacije gde se nalaze masovne grobnice, na osnovu čega je direktor upućivao radnike na teren. Svedok je rekao da njegov sin nije dolazio službeno u *Higijenu* jer je imao pretpostavljene preko kojih su išle informacije kada je trebalo da se ide negde.

Fond za humanitarnu pravdu